

I.

TÉVÉBEMONDÓ: Hölgyeim és Uraim, üdvözöljük Önöket a naTV stúdiójában. Mint tudják, holnap szakalkotó semény következik be egy kicsiny elföldi városkában, ahová a világ gyarságának raja-nagyját várják. E városka agymúltú kolájának visszamosítása ellen átfogó takozó akcióra hív fel minden, élyi gyarságot szefogó vezet és rt. Tudjuk, hogy kedves nézőink is akoznak szívükben az elnyomott emzettársainkat ért ez újabb rocitás ellen. Az elföldi városkában már mindenki lázasan készül a seményre (képsor: tribúnácsolás, kordonok, rendőrök, báméskodók. Városka főtere madártávlatból, közepén szobor; kamera rásvenkel, szobor fejére madár röppen; félreérthetetlen eredmény; kamera szemérmesen továbbsiklik). Kapcsoljuk a helyszínt, ahonnan porterünk közvetíti a lőkészületeket.

Vágás. Porter, kolakapu, plomtorony.

PORTER: Hölgyeim és Uraim, hátam mögött itt látják a légium épületét, amelynek visszamosítása elleni takozásul holnapra megirdették az Azzság Napját. Lépünk most be ezekbe az ódon falakba, és tekintsük meg együtt, hogyan ajlik az észülődés e jeles seményre.

(Vágás. Osztályterem. Első osztályos gyerekek csoportja Tanítónéni felügyeletével nagy nyomtatott betűket vág ki és ragaszt szparenszokra. Kamera körbejár; egy készülő szparenszen a

MEGMAR

AbuNK

felirat látható, mellette: ASZÁGOT AKARUNK, illetve MINDENT VIZZSA. Tanító néni körbejár és avítgat, kamera előtt láthatóan eszeng. Porter odalép egy kisfiúhoz, aki ollóval nagy Z betűt vág ki.)

PORTER: Meg tudnád mondani, mit ragasztottál ide?

KISFIÚ (mintha betanult szöveget): Azzságot akajunk!

TANÍTÓ NÉNI: Ejnye, no, Zétényke, mondtam már, hogy úgy mondják, az-ságot. Mondd szépen utánam: az-ságot.

ZÉTÉNYKE: Azzságot.

TANÍTÓ NÉNI: Tündike, Csilluka, gyertek, gyakoroljatok ügyesen Zéténykével.

TÜNDIKE, CSILLUKA: Nem azzságot: az-sá-got. Az-sá-got.

PORTER: Áruid el a néző néniknek és bácsiknak, Csilluka, mi fog történni holnap a kola előtt?

CSILLUKA: Tanítónéni azt mondta, hogy ki fogunk menni napozni az az-ság-ért.

PORTER (álmélikodik): Nahát! És neked erről mi a véleményed?

CSILLUKA: Anyukám azt mondta, hogy a napozás veszélyes, mert könnyen le lehet égni, de mikor a nyáron a Kanári-szigeteken voltunk, anyukám bekent napolajjal, és én egyáltalán nem égtem le. Úgyhogy holnap is megkérem, hogy kenjen be jól napolajjal.

PORTER (heherész): Na és mit tudsz arról, hogy mi célból fognak az emberek kimenni napozni a kolátok elé?

CSILLUKA (egy szuszra hadarja): Azért kell nyájunknak kimenni napozni, mert a gonosz litikus bácsik el akarják tőlünk mosítani a kolánkat.

PORTER (álmélikodik): Hölgyeim és uraim, akár hiszik, akár nem, ez a kislány az első osztály anulója, de ő holnap kint lesz, hogy enlétevel takozzon a (Nehezen ejti ki) gtiprás ellen. Ezekben a kicsiny gyermekekben fennen lobog az azzság retete, mely holnap verbe szólítja a világ gyarságának éltányosságérzetét!

ZÉTÉNYKE (kihúzza magát, kivágja): Béget betünk az azsta...lanságnak és a (Nehezen ejti ki) gtiprászrag!

Porter zsebkendőjével szemét törölgeti.

Vágás. Másik osztályterem, énekóra. Kórus gyakorol, foszlányokat hallunk: dületlen, üllégy, dazmajdan.

PORTER: Kedves nézőink, most a VII Fisz osztályba kalauzolom lépteiket, ahol a holnap díszmúorra való lőkészületeket szemlélhetjük meg. Az osztály anulói avalataikkal és neklésükkel fogják emelni a műsor fényét. (Megsimogatja egy hajpántos kislány fejét) Te is ott leszel, és fogsz nekeln a holnap ténelmi napon?

LÁNY (elpirul): Igen...

PORTER: Megosztanád kedves nézőinkkel, akik lélekben itt vannak nyájan ezen a napsütötte délelőttön e kicsiny elföldi városka étében nyegtetett tézményében, itt velünk, hogy mit hallhatunk a kórustól?

LÁNY: Az Ózatot.

PORTER (könnyeivel küszködve): Hölgyeim és Uraim, ezek a gyermekek az Ózat alhatatlan sorait és tük erejét szegeznek szembe a rutális, amoki talommal, ők így takoznak a vánvaló (Nehezen ejti ki) gtiprás ellen! Hölgyeim és uraim, Önöket is várjuk erre a ténelmi szefogásra!

KÓRUS (hangosabban): Dületlen... üllégy... veóma... csódaz.

Tribün. Ónokok: formátus pök, pökhelyettes és peresek, likus lébános, árius elkészek; ártelnökök, ármenterek, gottságelnökök, nácsosok, nácsosnék, nácsosnők, egyéb pótenrátok; eredetprotesztorok, tósztoloncok, sirodalmárok; díszfidált répatrióák, vagok, több begyedem obszoleáltjai; avalók, porterek, fortyográfusok; aszágnapozók; alvairottak; tömeg.

PORTER: Hölgyeim és Uraim, Önök most a naTV élő közvetítésén követhetik végig az Aszág Napját. Amint Önök is látják, végeláthatatlan sorokban hullámközi a tömeg, ezek, tízezrek jöttek ide gyalog, autón, vonattal, autóbuszon és ciklin, hogy felemeljék hangjukat az emzettársainkat sújtó (Nehezen ejti ki) gtiprás ellen, és takozzanak az elnyomó talom errorja ellen. És még mindig jönnek, érkeznek újabb ezerek, szívükben semlátott felborodás. Jönnek, jönnek, azt sem tudom, kik jönnek, elől jön a pök úr, akár egy ékegalamb! (Eközben a kórus előadását halljuk: veóma, csődaz, likminta) Minden elföldi lepülés, minden élyi család, sőt, a világ minden gyar zületű azafiának épviselésében itt van valaki, hogy velünk együtt iáltsa világgá: nem túrjuk, mert nem túrhetjük el, a minket ért aztalanságot! Nem engedjük eltorolni jogos donunkat! Íme, kedves nézőink, míg a kórus ajkán elhalnak emzeti ohásznak árszavai, láthatják, ahogy óra szülődik elsőként az élyi gyarság épviselését ellátó rt nőke.

Porter beszéde alatt kamera végigpásztázza az épviselésbe öltözött tömeget, amely a városka ódon épületeinek háttéré előtt mónikusán lámközi, és szparenséket emel magasba, rajtuk eliratok: ASZÁGOT! AZ OLÁT NEM ADJUK! MINDENT ISSZA!

LITIKUS 1 (nyakken, lakkci, moking): Hölgyeim és uraim, mélyen telt azafiúk és azaleányok, láirók! Mindezidáig elhittük a talom korlóinak, hogy szágunk az olerancia és örvény tiszteletének hona. Korább is volt rá példa, hogy vatatlan ezek begázoljanak züllőföldünk ténelmi és túralis rökségébe. De most a nyakunkra tetett lamenter urak átlépték a (Könnyedén kiejti) gtiprás égső ubikonját. Vajh meddig ondatják még nekünk tetlenül, hogy e példátlanul ohó ormány nem él vissza talmával? Össégünket meddig lehet még tetlenül félemlíteni? (Tömeg rajlása allszik: fél-em-líteni! fél-em-líteni!) Ti, kik szágunk minden orkából regletettek ide, hogy együtt iáltsunk megálljt a talom amokoskodó, egenlelkű torlóinak, ne lejtsetek el: ségben az erő, csak szefogással érhetünk el bármit is! Mondjuk ki nyájan óval és ettel, láírásunkkal és dejövetelünkkel: testálunk! És velünk takozik ma minden örvénytisztelő polgár e hazában! És nem ágítunk: lemeljük hangunkat, ha kell, a legmagasabb stanciákig, emzetközi óságok, az aszágsszolgáltatás legvégső rumai elé visszük ügyünket! Mondjátok ki velem: takozunk az emzetünket újító error ellen! (Tömegben hangos takozás kezdődik, amit a hangszórók felerősítve visszahangoznak: ta-ko-zunk! té-ko-zunk! te-ké-zünk! to-ká-zunk!)

PORTER (túzzel): Kedves nézőink, nem tehetünk mást, mint egész szívünkkel yeselni rtenökünk ondatójára: ez a nap valóban az aszág és a szefogás ünnepe, ezt jelzik a tömegből a hangos ésnylvánítások. Micsoda nap! Micsoda ténelmi illanat nui lehetünk! Micsoda üszkeség feszíti a kebleket, hogy ilyen sokan eljöttünk ide felemelni hangunkat aszágunk édelmében! De csitt! Következő-ként elföldi összegeink álasztott viselője beszél Önökhöz.

LITIKUS 2 (alpig díszgyar, állravetett vihogány, arkocsa font ófarok, jusz): Gyar véreim a ronggattásban! Minden begyűltek! Emzettársaim, kiket agyonotokból és nyanyelvetekhez aló jogaitokból ifogat a rácsoló tnyállam, és hejában is restek nagy bajotokra orv oslást széles e világ ajló tengerén, hol népek falába ütökzi, khm, mert csak árt fülekre és süket apukra találtak! Ámbátran áthatjátok húsz éve, mire mentek a talom eceggetéseivel: mindaddig, amíg a távoli pitálában mások öntenek a fejetek felett és ényük kedvére avarintják a túrvényt, nem lehet iztonságban semmi, ami a tiétek – löföldi túrátok, mekeitek vője! Mindaddig, amíg elkent viselőitek hidegen sértekel cimborogva és velük egy tálból kóricázva csak a maguk asznát keresik, ugyan várhatjátok, hogy aszágot tegyenek a ti retekben! Addig mindazt, amit seink véres rejtékekkel és sérves munkájuk áradalmával remtetek elő, egyetlen uzavonással, egyetlen lator rendékezet hirtelmében eszejtik el az emzetünkre árontó ásszívű, ásnylvű, ettsarkú (Nehezen ejti ki) gtipró mányok! Világgá kell iáltsuk: saját donunkat nekünk, csak nekünk kell és szabad gazgatni! Zülö honunkba gyartalan kéz nem teheti be a lábát! (Szűnni nem akaró íabálások a tömegből) Lékezzetek öltőfejedelmünk, kudurcás Gányi Elódia avaira: Nincs itt helye az ellatollgásnak és elátallgásnak! Ágos beszédnek jött el az ideje! Aki gyar, ide mar! (Szűnni nem akaró esedés) Kérem én tőletek: ??!!!!

PORTER (esedéstől nyaló hangon): Igen! Igen! Háromszor is igen! Amint Önök is hallhatják, kedves nézőink, ebben a pillanatban ezt kiáltja lelke fenekéből ez az idereglett sokezres tömeg, és velük együtt kiáltják a minket néző milliók széles e világ zajló tengerén, ahol emzettársainknak csak élni és fogni adatott! A mi jogos donunkat csakis nekünk van jogunk gazgatni – nekünk nyájunknak, és Önöknek, hölgyeim és uraim, a naTV kedves nézőinek, minden emzeti elmű emzettársunknak, akik épernyön vetnek minket. Hallják ezt a szűnni nem akaró ünnepi esedést? És már jön, özegl is az ószék felé összegünk fétája, pök urunk, aki a ténelmi ezteény egyházak épviselésében mond eszedet.

PÖK (ocskai, alást, kárda): Testvéreim, kedves begyűlet! Ténelmi napot ülünk ma, ülepélyes napot: az aszág féltése és az aszág retete hozott ide benneteket messzi vidékekről, távoli lepülésekről. Ti tudjátok, hogy ma nem zokott időket élünk: bizony mondom néktek, hogy a mai észterhes, viharzó legekkel aggatott, bépróbaló időkbem nem elegendők a gyományos megoldások – ma az avak és az árgyalás nem elég, ma a tetteknek jött el az ideje. Ékezetekben nem halványult még el az éltető remény, az ön elkezés reménye, csakhogy ez a remény üggedésre ált, hiszen ürelmetek nem nyerte el méltán remélt almát, és mások vetettek vérszemet arra, ami vény szerint titeket illet. Látnotok kell, hogy restény egyházaink felett most, ki tudja hányadjára, Muklész kardjaként suhong az elnyomás és kisemmizés bigája, és hiába getünk az állami aszágsszolgálat árt kapuin, ajszavunkra hangos gúnykacaj a válasz. Most, kedves ülekezet, mit sem érnek az ormális izált yalások, most a tettek ímes izejének jött el az ideje. Össégünknek most egy emberként kell latnia szavát: el kell érnük, hogy az ármánykodó talom vérmes nózseme meglássa, hogy aratunkon nem lehet túllépni. Ekezeti kolánk a jövő emzedékek dogulásának záloga: hol máshol fogják el áftíni a jövő gyarajkú, gyarszívű, ezteényhitű fiataljai mindazokat a mereteket, és hol máshol kapják meg azt az erkölcsi, emzetérzült útmutatást, amivel felértezten majd itt, löföldjükon béltethetik a seinktől örökölt gyományokat? Ékezzetek a költő soraira: akis elvében él az emzet! Tessetek az ekezeti nyanyelvi nításunk sonkítására irányuló séreletek ellen! Tessetek ezteény egyházaink édelméért, hogy szágunkban sem ma, sem holnap, sem bármikor ne juthassék észébe a mireánk lenségesen intó litikának jogos donukat el rácsolni! Felesketek titeket az egy, szent és érthetetlen aszágra: ne hagyjátok elveszni a lomot és az olát! (Szűnni nem akaró áció, tömeg hangos rajlása hallatik.)

PORTER (orcáján könnypatak): Kedves nézőink, mit is tehetnénk hozzá ehhez, a szó itt evés fejezni azt, ami a szívekben, lelkekben, kben dúl, elég, ha szemüket gighordozzák az első sorokban ongókon, arcukon láthatják a béli atottság jezésének összes nyalatát. Testvéreim, kedves nézőink, önök most újra a mekkórust és az anulók avalatait allhatják.

Harangzúgás. Kamera a tömeget pásztázza: szparensék alatt úródó, eszengő takozók, távolabb ökörsütés nyárson, tribünön óságteljesen undikáló arcok. Vágás.

Kategoria: Deleatur
Denumire autor: Mihálycsa Erika

Látó Szépirodalmi Folyóirat